

SCHAAKMAT

Koning mat!" Het spel was geëindigd en een algemeen gemompel brak los.
„Tsa! Burger Robespierre heeft minder geluk in het schaakspel dan in andere, grootere spelen." „Wie is dit jongmensch, dat hem reeds tweemaal overwonnen heeft? Ik heb hem hier nog nooit gezien."

De eerste spreker trok de schouders op. Wat stelde hij belang in een vreemde deling, terwijl iedere dag nieuwe slachtoffers eischte in zijn vriendenkring. Bovendien Robespierre sprak.

„Kom, een nieuwe partij! Het is al lang geleden, dat ik zulk een vaardig tegenstander vond."

De tengere jongeling tegenover hem keek op zijn uurwerk en schudde ontkennend met het hoofd.

„Komaan, je zult mij toch niet durven weigeren?"

De nadruk op het woordje *mij* en de toon van gezag die uit de woorden klonk, deed den jongeling inzien, dat hij verstandig deed met toe te geven. Met schijnbaren tegenzin voldeed hij aan den geuiten wensch.

„Kijk; ik wil dit op het spel zetten!"

Een geklikklak van geld en eenige goudstukken verhuisden van Robespierre's beurs naar de marmeren tafel.

„Neen, neen, ik wil den burger niet berooven," zei het jongmensch met een aanmatiging, die den machtigen man tegenover hem half vermaakte en half ergerde. „Maar als ik het geluk heb, dit nieuwe spel te winnen, dan wil de burger mij misschien wel het genoegen doen mij zijn handteekening te schenken. Hiervoor wil ik gaarne spelen."

„Akkoord!" bromde Robespierre onverschillig en met zijn gedachten afwezig.

Hij had een nieuw spel voorgesteld, om nog eens gelegenheid te hebben, dit broekje tegenover hem zijn waanwijsheid betaald te zetten. In de stormachtige politiek van die dagen was zijn onverschilligheid en koelbloedigheid spreekwoordelijk, maar als schaakspeler had hij zijn zwakheden en de grootste ervan was, dat hij geen meerdere hierin erkennen wilde.

De nacht was voor een groot deel verstreken, maar het café de la Régence was nog steeds gevuld met gasten. Misschien was iedereen bevreesd dat hij moeilijk zou kunnen slapen; want het getal van verdachten dat elken dag naar de gevangenissen en vandaar naar de rechtbanken gevoerd werd om ten slotte onder de guillotine het leven te eindigen, werd steeds grooter. Zoo zelfs dat de beruchte vrouwen, die haar tijd brieden rondom het schavot doorbrachten er over klaagden, dat het zoo vervelend was, iederen dag hetzelfde.

In het café was het in allen geval genoeglijk en men had daar een zeker gevoel van veiligheid, waar niemand aan iets anders scheen te denken, dan zichzelf en anderen te vermaken en aangenaam te zijn.

Zelfs met den dictator scheen dit het geval te zijn.

Het eerste glogen van den naderenden dag was door de vensters zichtbaar. Voorovergebogen over zijn schaakbord zat daar Robespierre; Jacobijnen en verdachten schenen vergeten te zijn. Zijn vreedzaam duel met den jongeling tegenover hem scheen al zijn gedachten in beslag te nemen.

„De jongen speelt of zijn leven er van afhangt," meenden sommige toeschouwers. De starre blik van den jongeling was geen oogenblik van het bord af. Hij bemerkte niets van zijn omgeving; slechts sommige oogenblikken sloeg hij een koortsachtigen blik op de klok. Twee uur! — Drie uur!

DE GROOTVORSTINNEN VAN RUSLAND.

Onlangs is door de hoffotografen Boissounas en Eggler een foto vervaardigd van de grootvorstinnen van Rusland, van welke foto president Poincaré bij zijn bezoek aan St.-Petersburg een exemplaar heeft ontvangen. Van links naar rechts: grootvorstin Marie, geb. 14 juni 1899; grootvorstin Tatiana, geb. 29 Mei 1897; grootvorstin Anastasia, geb. 5 juni 1901; grootvorstin Olga, geb. 3 November 1895.

Straks zou het rijden der karren naar het schavot weer beginnen.

Er klonk buiten op de Place du Palais Royal een rumoer.

Och, niets bijzonders: slechts een troepje dronken patriotten schreeuwden:

„Weg met de aristocraten!"

Maar het rumoer deed Robespierre onaangenaam aan.

Hij schrikte op; misschien slechts doordat hij te zeer in gedachten gezeten had; misschien ook bekreep hem een voorgevoel van den dag waarop luide zou klinken: „Weg met Robespierre."

Het volgende oogenblik was hij weer zichzelf, inwendig

boos, dat zijn zenuwen hem zulke parten speelden.

Om zijn ergernis te verbergen deed hij haastig een zet — te haastig.

Eenige oogenblikken later klonk de van opgewondenheid schorre stem van zijn partner: „Schaakmat!" en voor de derde maal had de dictator verloren.

„Je vroeg me daar straks om een autograaf, is 't niet?" vroeg Robespierre, zijn ongeluk in het spel met filosofische kalmte opnemende.

Er klonk een geritsel van papier, dat de jongeling met voorgewende kalmte uit zijn zak haalde en zijn tegenpartij aanbod.

Onverschillig nam Robespierre het op, de pen in de hand houdend, gereed om op het aan hem gericht verzoek te voldoen.

Plotseling, met een blik waarvoor reeds zoo menigeen gesidderd had:

„Wat! Je durft me te bedriegen?"

Durft mij onder de oogen te komen met een bevel tot in-vrijheid-stelling van een vervloekten aristocraat?

Bij een volgenden keer," ging hij op sarcastischen toon voort, „zou ik je aanraden het papier dichtgevouwen te overhandigen, dat is — veiliger.

Zulke grapjes, als ze bekend worden, kosten menschenlevens!"

„Ik heb altijd gehoord, dat de dictator een man van zijn woord was," antwoordde de jongeling stoutmoedig.

De onverstoorbaarheid in den toon en de houding van het jongmensch maakte meer indruk op Robespierre, dan een welsprekend pleidooi zou hebben gedaan.

Een oogenblik later staarde de jonge man, nog half ongeloovig over het bereikte succes, op den naam „Robespierre", die hem vertelde dat hij een gevaarlijk en wanhopig spel gewonnen had.

„Ik wensch je geluk met je handigheid, burger," zei de gevreesde man ten slotte.

„Geen burger — burgeres!" kwam er zacht doch beslist van de lippen van den ander.

Overgrootmoeder ziet nog steeds op haar nakomelingen neer van den wand der schilderijenzaal.

De schilder heeft zijn best gedaan in het gelaat de onbeteekenende uitdrukking neer te leggen, die mode was in zijn tijd.

Dit is hem niet gelukt, want nog ziet men in de donkere oogen waarmee ze, zou men meenen, naar overgrootvader aan de overzijde kijkt, zulk een stoutmoedigheid en in de vastopeengeklemd lippen een vastberadenheid, dat we leeren begrijpen met welk een moed zij eenmaal vocht tegen Robespierre om het leven van haar geliefden echtgenoot.

Onze Gravuren-Collectie.

Wij wijzen er nogmaals op dat alle platen in onze nummers voorkomende, tegen den prijs van 5 cent verkrijgbaar zijn. Wil men dus de een of andere plaat (b.v. de voorpagina van het vorig nummer) in een lijst zetten, dan is het niet noodig het nummer uit elkander te nemen: men kan elke plaat afzonderlijk bekomen.

Lijsten zijn door ons in verschillende grootten verkrijgbaar gesteld.

Begin Juli werd door de firma S. Fick, Stoomkoffiebranderij, Tabaks- en Sigarenfabriek te Oosterhout het 75-jarig bestaan harer zaken gevierd. Tevens was het 50 jaar geleden dat de Chef-boekhouder, de heer E. v. Rijthoven, zijn intrede deed bij genoemde firma. Bij gelegenheid van dit dubbel jubileum werd aan het personeel een feestmaaltijd aangeboden in Hotel Koppelpaard alwaar ook bovenstaande foto werd genomen. Als hooge bijzonderheid mag wel worden opgemerkt dat de firma S. Fick reeds 13 gouden jubilarissen onder haar personeel had. Een achtal is nog steeds werkzaam en hunne uitstekende gezondheid en werklust doet voorzien, dat de meesten van hen het diamanten jubileum zullen bereiken. Op de foto is de chef-boekhouder in het midden (X) gezeten. Verder op de tweede rij verschillende der gouden jubilarissen, eenige van hen getooid met de hun toegekende decoratie (Oranje-Nassau). In onze veelbewogen tijden, waarin conflicten tusschen werkgevers en werknemers aan de orde van den dag zijn, strekt zulk eene reeks van jubilarissen zoowel patroons als werklieden tot eere.